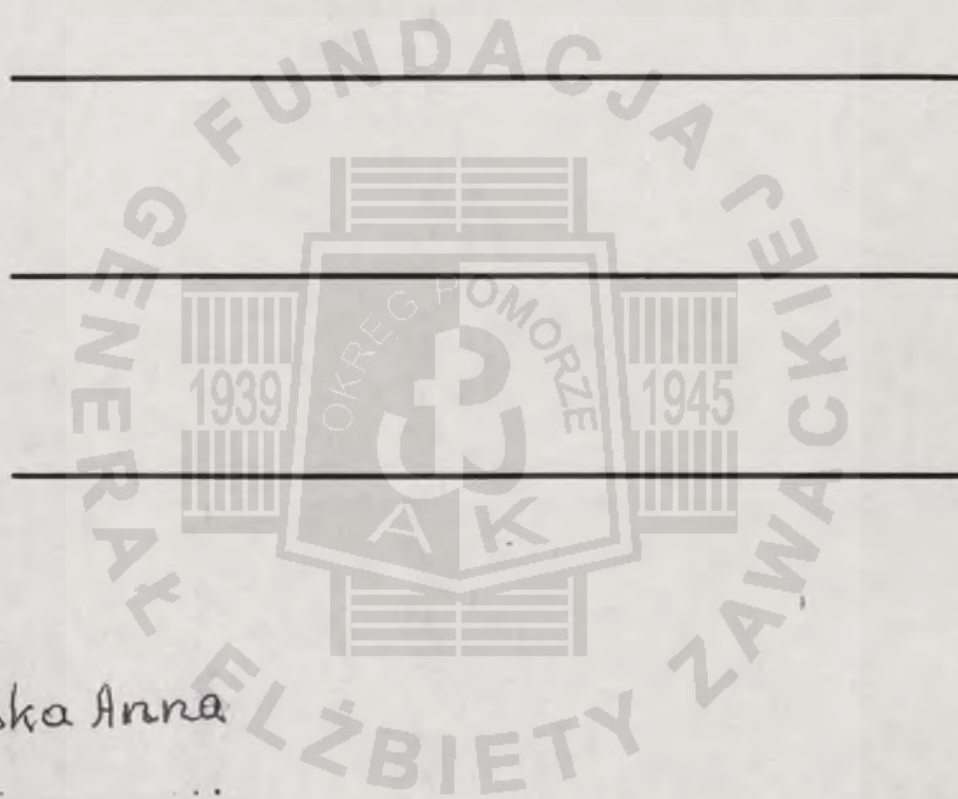

VII 109
K

Zakrzewska Anna
Toruń

Toruń - Warszawa
„Grunwald”-KOP
Gnoiński Michał Poch
M: 972/1685 Pom.

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — *Gmorniski Michał Doch*
J.N.: 972/1685 Pom.
Tomni „Grunwald” KOP

I/1. Relacja *k. 4 s. 1-4*

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora —

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację *k. 3 s. 1-3*

III/1 – Materiały dotyczące rodziny relatora —

III/2 – Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 – Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III/4 – Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 – inne...

IV. Korespondencja

V. Nazwiskowe karty informacyjne *k. 6*

VI. Fotografie *dział i ikonografii*

I/1. Relacja - Gmoiniski Michał

1. Biogram - relacja autorstwa Armuy
Łaknewskiej, mpis kop. k. 4 s. 1-4

Teop. F

GNOIŃSKI MICHAŁ /1886-1965/ ~~płk art. WP~~, członek komendy organizacji "Grunwald" w Toruniu, członek KOP w Warszawie.

Urodzony 11 XI 1886 r. w Krzyżanowicach w Sandomierskiem. Po ukończeniu gimnazjum w Sandomierzu podjął studia na politechnice we Lwowie, które przerwał, by wstąpić w sierpniu 1914 r. do Legionów Polskich J. Piłsudskiego. Służąc w 1 p. art. Legionów ukończył szkołę podoficerską i brał udział w walkach 1 Brygady Legionów z Rosjanami, wyróżniając się szczególnie w bitwie pod Nadwórną /w 1914 r./ i pod Kostiuchnówką /w 1916 r./. Gdy w 1917 r., po aresztowaniu J. Piłsudskiego, władze austriackie podzieliły legionistów na dwie grupy, M. Gnoiński jako podporucznik znalazł się w obozie oficerów internowanych w Werlu w Niemczech, gdzie przebywał do 1 X 1918. W miesiąc później wstąpił ochotniczo do armii polskiej pełniąc do r. 1921 kolejno służbę w DOW Dąbrowa, DO Gen. Kraków, w Departamencie Artylerii i Uzbrojenia MS Wojskowych, Oddziale I (Organizacyjnym) Sztabu Generalnego. ~~ixuzyskująxxkxkxjxkxstaxp
nixxtxdsxpsdpułkownikax~~ Do 1926 r. uzyskiwał kolejne stopnie wojskowe od porucznika do podpułkownika. Wtedy objął stanowisko dcy dyonu i wykładowcy w Szkole Podoficerskiej 1 p. art. Legionów w Wilnie, w dwa lata później dcy 29 pal w Grodnie, a następnie dcy 30 pal w Siedlcach. Z dniem 1 I 1930 r. awansowany został do st. pułkownika, a z dn. 7 X tegoż roku mianowany komendantem Szkoły Podchorążych Artylerii w Toruniu. Na stanowisku tym pozostał do 2 V 1936 r., osiągając bardzo wysokie wyniki w zakresie pracy wychowawczej i organizacyjnej szkolnictwa wojskowego. Po przejściu w stan spoczynku pełnił przez ponad dwa lata obowiązki wójewody krakowskiego. W roku 1938, gdy polskie władze zainicjowały organizacyjne struktury konspiracyjne na wypadek wojny, płk M. Gnoiński znalazł się w strukturach dywersji pozafrontowej na Pomorzu o krypt. "Grunwald", tworzonych przez mjr. rez. Marcelę Cyrkiewicz^e, ps. "Bończa", pod nadzorem Samodzielnego Referatu Informacyjnego DOK VIII w Toruniu i jego komórek terenowych. Na przełomie lipca

i sierpnia 1938 r. płk. M. Gnoiński, jako jeden z 60 uczestników, brał udział w zorganizowanej przez Dowództwo Oddziału II /wywiad/ w Warszawie czterodniowej odprawie, na której uzgodnione zostały zasady werbunku do tajnych organizacji wojskowych. Wtedy też został zaprzysiężony do "Grunwaldu". W dn. 15 VIII 1939 r. uczestniczył w naradzie komendy "Grunwaldu", która odbyła się w mieszkaniu jednego z członków komendy /zaprzyjaźnionego z nim w okresie pobytu w Toruniu/, kupca R. Dalkowskiego przy ul. Łaziennej 30. W naradzie tej wzięli udział m. in. płk. W. F. Redewald, kpt. L. Dalkowski i kpt. Cz. Łamek ze Szkoły Podchorążych Artylerii, chor. rez. E. Schneider z Torunia oraz płk. J. Kijowski ^{z Bedzina} były oficer 8 pac w Toruniu.

Rozkazem gen. F. Kleberga, dcy Samodzielnej Grupy Operacyjnej "Polesie" ^{z Bedzina} 27 IX 1939, ustanawiającym cywilne władze administracyjne powiatu Włodawa, płk. M. Gnoiński został mianowany komisarzem cywilnym. Prawdopodobnie tam nawiązał współpracę z organizacją Komenda Obrońców Polski, poprzez walczącego w kampanii wrześniowej na Lubelszczyźnie mjr. Bronisława Studnickiego. Kontakty te kontynuował w Warszawie, gdzie znalazł się jeszcze jesienią 1939 r., przebywając w lokalu konspiracyjnym przy ul. Poznańskiej 7. Jednocześnie utrzymywał kontakty z płk. Wacławem Berką, szefem Oddziału II /wywiad/ Dowództwa Głównego SZP-ZWZ, z którym w styczniu 1940 r. ułatwił spotkanie chor. E. Schneiderowi jako przedstawicielowi toruńskiego "Grunwaldu".

W nocy z 10/11 listopada 1942 r. został aresztowany przez gestapo w Warszawie wśród około 1200 Polaków - działaczy, intelektualistów i artystów, jako były wojewoda. Osadzony na Pawiaku przebywał najpierw w celi nr 258 później nr 224, gdzie był podporą duchową współwięźniów, dając przykład solidarności, wytrwałości i wiary w ideę polską. 17 I 1943 r. znalazł się w bardzo licznej grupie więźniów wywiezionych do

oboze w Majdanku, gdzie przebywał w bloku 11 na tzw. polu III, przeznaczonym w tym okresie dla więźniów politycznych Pawiaka. W marcu /kwietniu/ 1944 r. wywieziony został do obozu w Gross Rosen. Stąd bezpośrednio, albo przez filię obozu Flossenberga, znajdującą się w południowych Sudetach w Leitmeritz /czeskie Lutomierzyce/, płk M. Gnoiński został zwalniany i powrócił w maju 1945 r. do Polski. Zamieszkał w Warszawie, gdzie zmarł w 1965 r. Nie był żonaty.

Odznaczony był krzyżem Orderu Virtuti Militari V kl. /1922/, Złotym Krzyżem Zasługi /1928/ i Krzyżem Niepodległości /1931/.

Rodzina M. Gnoińskiego również brała udział w konspiracji. Henryk G. działał w komórce sabotażowo-dywersyjnej Oddziału III Dowództwa Głównego SZP, kierowanej przez mjr. F. Niepokoczyckiego. Jego żona Halina związana z Polską Ludową Akcją Niepodległościową, po 3 miesięcznym więzieniu przy Al. Szucha i przy ul. Rakowieckiej, została rozstrzelana 2 IV 1940 r. w Palmirach. Jego krewny Aleksey G. również został stracony przez Niemców w grudniu 1943 r.

Źródła opracowania: CAW, Akta Szkoły Podchorążych Artylerii w Toruniu sygn. I 340.41/1-35; CAW - KO 10151; AP Toruń, ^{AK} ^{dok} Dokumenty Inspektoratu Toruń ^{J. Dalkowski A. R., Schneider E.;} AK (Bartoszewski W., Palmiry 1940-1941, Warszawa 1960, s. 30, 89; tenże, Warszawski pierścień śmierci, Warszawa 1967, s. 152; Chocianowicz W., Dzieje Pułku Artylerii Lekkiej Legionów Józefa Piłsudskiego, Londyn 1967, ^{passim} s. 68, 71, 78, 198, 210, 247, 428, 432, 433, 544, 549; Gąsiorowski A., Geneza i początki ruchu operu na Pomorzu Gdańskim, Gdańsk 1991, s. 49, 52, 75, 81, 85; Gnoiński M., Wstęp do Księgi Pamiątkowej Szkoły Podchorążych Artylerii, /w:/ Ku uczczeniu dziesięciolecia 1923-1933, Toruń 1933, s. I-II; Grzymała Siedlecki A., Sto piętnaście dni Pawiaka w letargu /Wspomnienia z Pawiaka z 1942-1943, Kraków 1965, s. 26, 36, 185-186; Księga Pamiątkowa Artylerii Polskiej 1914-1939, Oprac. K. L. Galster, Londyn 1975, s. 143; Kunert A. K., Rzeczpospolita walcząca. Wrzesień-grudzień

1939. Kalendarium, Warszawa 1993, s. 96; Ku uczczeniu dziesięciolecia 1923-1933, opus cit., s. /XVII/, 65; Minkiewicz K., Odznaki pamiątkowe pułków artylerii Rzeczypospolitej Polskiej, Manchester 1985, s. 29; Siejwa F., Więzie^{ny} III pola, Lublin 1964, s. 52, 179; Strzembesz T., Akcje zbrojne podziemnej Warszawy 1939-1944, Warszawa 1987, s. 87; Wanat L., Za murami Pawiaka, Warszawa 1985, s. 152-176; Wspomnienia więźniów Pawiaka 1939-1944, Warszawa 1964, s. 81-82, 150, 332-337, 355; Zbyszewski A., Odwroty, Warszawa 1979, s. 182-184.

Anna Zakrzewska

BIBLIOTEKA
 SERWIS
 TERMINAL

II. Materiały uzupełniające relację: Gnoiniński Michał

1. Zakrzewska A., „Gnoiniński Michał” [w:] „S.B.K.P. 1939-1945”,
pod red. Anny Zakrzewskiej, Elżbiety Zawackiej, Toruń 1997, cz. 3, s. 58-59,
kserokop.

k.2 s.1-2

2. A. Zakrzewska, Gnoiniński Michał
Prochu, Toruński Słownik biograficzny,
z. 1, s. 105-106, kserokop. (pod red. k. 1 s. 3
W. Jankulskiego, Toruń 1998)

Gnoiński Michał (1886–1965), członek Komandy organizacji „Grunwald” w Toruniu, członek KOP w Warszawie.

Urodzony 11 XI 1886 r. w Krzyżanowicach woj. krakowskie. Po ukończeniu gimnazjum Sandomierzu podjął studia na politechnice Lwowie, które przerwał, by wstąpić w sierpniu 1914 r. do Legionów Polskich J. Piłsudskiego. Służąc w 1 p.art. Legionów ukończył szkołę podoficerską i brał udział w walkach 1 Brygady Legionów z Rosjanami, wyróżniając się szczególnie bitwie pod Nadworną (w 1914 r.) i pod Kostionówką (w 1916 r.). Gdy w 1917 r., po aresztowaniu J. Piłsudskiego, władze austriackie podzieliły legionistów na dwie grupy, Gnoiński jako pod-

rucznik znalazł się w obozie oficerów internowanych w Werlu (Niemcy), gdzie przebywał do 1 X 1918 r. W miesiąc później wstąpił ochotniczo do armii polskiej pełniąc do r. 1921 kolejno służbę w DOW Dąbrowa, DOK Gen. Kraków, w Departamencie Artylerii i Uzbrojenia MS Wojskowych, w Oddziale I (organizacyjny) Sztabu Generalnego. Do 1926 r. uzyskiwał kolejne stopnie wojskowe od porucznika do podpułkownika. Wtedy objął stanowisko dyrektora i wykładowcy w Szkole Podoficerskiej 1 p.art. Legionów w Wilnie, w dwa lata później dyrektora 29 pułku w Grodnie a następnie dyrektora 30 pułku w Siedlcach. Z dniem 1 I 1930 r. awansowany został do stopnia pułkownika, a z dn. 7 X tegoż roku mianowany komendantem Szkoły Podchorążych Artylerii w Toruniu. Na stanowisku tym pozostał do 2 V 1936 r., osiągając bardzo wysokie wyniki w zakresie pracy wychowawczej i organizacyjnej szkolnictwa wojskowego. Po przejściu w stan spoczynku pełnił przez ponad dwa lata obowiązki wojewody krakowskiego. W r. 1938, gdy polskie władze zainicjowały organizację struktury konspiracyjnej na wypadek wojny, płk. Gnoiński znalazł się w strukturze dywersji pozarfrontowej na Pomorzu o kryptonimie „Grunwald”, tworzonych przez mjr. rez. Marcelę Cerklewicza ps. „Bończa”, pod nadzorem Samodzielnego Referatu Informacyjnego DOK VIII w Toruniu i jego komórek terenowych. Na przełomie lipca i sierpnia 1938 r. płk Gnoiński jako jeden z 60 uczestników brał udział w zorganizowanej przez Dowództwo Oddziału II w Warszawie czterodniowej odprawie, na której uzgodnione zostały zasady werbunku do tajnych organizacji wojskowych. Wtedy też został zaprzysiężony do „Grunwaldu”. W dniu 15 VIII 1939 r. uczestniczył w naradzie Komendy „Grunwaldu”, która odbyła się w mieszkaniu jednego z członków Komendy (zaprzyjaźnionego z nim w okresie pobytu w Toruniu), kupca R. Dalkowskiego przy ul. Łaziennej 30. W naradzie tej wzięli udział m.in. płk E. Rodewald, kpt. L. Dalkowski i kpt. Cz. Łamek ze Szkoły Podchorążych Artylerii, chor. rez. E. Schneider z Torunia oraz płk J. Kijowski z Będzina, były oficer 8 pułku w Toruniu.

Rozkazem gen. F. Kleeberga, dyktanta Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Polesie” z dn. 27 IX 1939 r., ustanawiającym cywilne władze administracyjne powiatu Włodawa, płk Gnoiński został mianowany komisarzem cywilnym. Prawdopodobnie tam nawiązał współpracę z organizacją Komenda Obrońców Polski (KOP), poprzez walczące w kampanii wrześniowej na Lubelszczyźnie mjr. Bronisława Studni-

58

SBWP 1939-1945 pool red.
A. Galbowski i E. Lewicki.

ckiego. Kontakty te kontynuował w Warszawie, gdzie znalazł się jeszcze jesienią 1939 r., przebywając w lokalu konspiracyjnym przy ul. Poznańskiej 7. Jednocześnie utrzymywał kontakty z płk. Wacławem Berką ps. „Brodowicz”, „Wacław”, szefem Oddziału II Dowództwa Głównego SZP-ZWZ, z którym w styczniu 1940 r. ułatwił spotkanie chor. E. Schneiderowi ps. „Czaszka” jako przedstawicielowi toruńskiego „Grunwaldu”.

W nocy z 10/11 XI 1942 r. został jako były wojewoda aresztowany przez gestapo w Warszawie wśród ok. 1200 Polaków — działaczy, intelektualistów i artystów. Osadzony na Pawiaku przebywał najpierw w celi nr 258, później nr 224. Był podporą duchową współwięźniów, dając przykład solidarności, wytrwałości i wiary w ideę polską. W dniu 17 I 1943 r. znalazł się w bardzo licznej grupie więźniów wywiezionych do obozu w Majdanku, gdzie przebywał w bloku 11 na tzw. polu III, przeznaczonym w tym okresie dla więźniów politycznych Pawiaka. W marcu (kwietniu) 1944 r. wywieziony został do obozu w Gross Rosen. Stąd bezpośrednio, albo przez filię obozu Flossenberga, znajdującą się w południowych Sudetach w Leitmeritz (czeskie Lutomerzyce), płk Gnoiński został zwolniony i powrócił w 1945 r. do Polski. Zamieszkał w Warszawie, gdzie zmarł w 1965 r. Nie był żonaty.

Odznaczony Orderem Wojennym *Virtuti Militari* V kl. (1922), Złotym Krzyżem Zasługi (1928) i Krzyżem Niepodległości (1931).

Rodzina M. Gnoińskiego również brała udział w konspiracji. Henryk G. działał w komórce sabotażowo-dywersyjnej Oddziału III Dowództwa Głównego SZP, kierowanej przez mjr. F. Niepokólczyckiego. Żona Henryka — Halina, związana z Polską Ludową Akcją Niepodległościową, po 3-miesięcznym więzieniu przy Al. Szucha i przy ul. Rakowieckiej, została rozstrzelana 2 IV 1940 r. w Palmirach. Jego krewny Alojzy G. również został stracony przez Niemców w grudniu 1943 r.

CAW, Akta Szkoły Podchorążych Artylerii w Toruniu sygn. I 340.41/1-35; CAW, KO 10151; AP AK, Kartoteka Insp. AK Toruń. T.: Dalkowski R. i A., Schneider E.; Bartoszewski W., *Palmiry 1940-1941*, Warszawa 1960, s. 30, 89; Chocianowicz W., *Dzieje 1 Pułku Artylerii Lekkiej Legionów Józefa Piłsudskiego*, Londyn 1967, passim; Gąsiorowski A., *Geneza...*, s. 49, 52, 75, 81, 85; Grzymała-Siedlecki A., *Sto jedenaście dni w letargu. (Wspomnienia z Pawiaka z 1942/1943)*, Kraków 1965, s. 26, 36, 185-186; *Księga Pamiątkowa Artylerii Polskiej 1914-1939*, oprac. K. L. Galster, Londyn 1975, s. 143; Kunert A. K., *Rzeczpospolita walcząca. Wrzesień-grudzień 1939. Kalendarium*, Warszawa 1993, s. 96; *Ku uczczeniu dziesięciolecia. Księga pamiątkowa Szkoły Podchorążych Artylerii*, Toruń 1933, s. [XVII], 65; Minkiewicz K., *Odznaki pamiątkowe pułków artylerii Rzeczypospolitej Polskiej*, Manchester 1985, s. 29; Siejwa F., *Więzień III pola*, Lublin 1964, s. 52, 179; Strzembosz T., *Akcje zbrojne podziemnej Warszawy 1939-1944*, Warszawa 1987, s. 87; Wanał L., *Za murami Pawiaka*, Warszawa 1985, s. 152-176; *Wspomnienia więźniów Pawiaka 1939-1944*, Warszawa 1964, s. 81-82, 150, 332-337, 355; Zbyszewski A., *Odwroty*, Warszawa 1979, s. 182-184.

Anna Zakrzewska

Toruni 1997, 2. 3, s. 58-59

wstąpił ochotniczo do Legionów z przydziałem do 2. pap. Pełniąc w nim funkcję dowódcy plutonu, nast. oficera zwiadu, dosłużył się stopnia por. Brał udział w walkach 1. Bryg. z Rosjanami, wyróżniając się szczególnie w bitwach pod Nadworną i Kostuchnowką. W 1917 po kryzysie przysięgowym internowany został w Szczypiornie, nast. w Rastatt i Werl, gdzie przebywał do 1 X 1918. Miesiąc później wstąpił do POW w Dąbrowie. W styczniu 1919 zweryfikowano go jako ppor., w grudniu por. W 1920 objął stanowisko referenta technicznego artylerii w DOK Kraków, nast. pomocnika Ref. Min. Spraw Wojskowych, w końcu stanowisko w Oddz. I (Organizacyjnym) Dep. III. W 1920-4 kolejno awansował – aż do stopnia ppłk. W 1925 ukończył kurs dowódców pułków w Szkole Strzelców Artyl. w Toruniu, po którym objął stanowisko zastępcy dowódcy 1. pal. Leg. w Wilnie. Po ukończeniu w 1927 kolejnego kursu dowódców w Rembertowie został dowódcą 29. pal. Leg. w Grodnie, a od 1928 po awansie na płk. – dowódcą 30. pal. w Siedlcach. 20 IX 1930 otrzymał nominację na kmdta SPA w Toruniu. Jako kmdt osiągał, wg oceny Sztabu Generalnego, wysokie wyniki w zakresie pracy wychowawczej i org. w szkolnictwie wojskowym. Wprowadził w SPA ceremonialną coroczną obchodów Święta Artylerzystów w dniu 4 XII, w tzw. Barbórkę. Z jego inicjatywy została opracowana księga pamiątkowa Szkoły pt. *Ku uczczeniu dziesięciolecia 1923-1933*, której nadał charakter wydawnictwa historyczno-wychowawczego, adresowanego do podchorążych i do oficerów. Wyróżniony za swe wyniki, został skierowany w 1935 na kurs wyższych dowódców do Wyższej Szkoły Wojskowej w Rembertowie. Po jego ukończeniu pełnił nadal funkcję kmdta SPA w Toruniu. 20 VI 1936 został przeniesiony w stan nieczynny bez poborów. Od 1937 pełnił obowiązki woj. krak. W 1938, gdy pol. władze wojskowe zainicjowały org. struktury na wypadek wojny, G. znalazł się w strukturach dywersji pozafrontowej na Pomorzu o krypt. „Grunwald”, tworzo-

GNOIŃSKI MICHAŁ ROCH (1886-1965), płk artyl. WP, kmdt SPA, członek organizacji „Grunwald”.

Ur 11 IX w Krzyżanowicach Sandomierskich, woj. kieleckie, jako syn Józefa i Józefy z d. Popielskiej, właścicieli majątku ziemskiego. Ukończył Szkołę Realną w Sosnowcu, Szkołę Handlową w Będzinie i Szkołę Realną we Lwowie. Po uzyskaniu matury w 1911 pracował jako sekr. zawiadowcy stacji kolejowej w Grodźcu. Działał równocześnie w Zw. Strzeleckim, m.in. umożliwiając przejście przez granicę Polakom zagrożonym represjami ze strony władz austriackich. W 1912-4 studiował na Wydz. Górniczym Politech. Lwowskiej. W sierpniu 1914, po uzyskaniu absolutorium,

zwołniony i w 1945 powrócił do Polski. Zamieszkał w Warszawie, gdzie miał dalszą rodzinę. Zm. w 1965 w Warszawie i tam został pochowany. Nie był żonaty. Poza wojskowością interesował się dyscyplinami sportowymi: jazdą konną i pływaniem oraz myślistwem. Był odznaczony Krzyżem Orderu Virtuti Militari V klasy (1922), Krzyżem Walecznych (1922), Złotym Krzyżem Zasługi (1928) i Krzyżem Niepodległości (1931).

zwołniony i w 1945 powrócił do Polski. Zamieszkał w Warszawie, gdzie miał dalszą rodzinę. Zm. w 1965 w Warszawie i tam został pochowany. Nie był żonaty. Poza wojskowością interesował się dyscyplinami sportowymi: jazdą konną i pływaniem oraz myślistwem. Był odznaczony Krzyżem Orderu Virtuti Militari V klasy (1922), Krzyżem Walecznych (1922), Złotym Krzyżem Zasługi (1928) i Krzyżem Niepodległości (1931).

Bartoszewski W., *Palmiry 1940-1941*, Warszawa 1960 s. 30, 89; Chocianowicz W., *Dzieje 1 Pułku Artylerii Lekkiej Legionów J. Piłsudskiego*, Londyn 1967; Gąsiorowski A., *Geneza i początki ruchu oporu na Pomorzu Gdańskim*, Gdańsk 1991 s. 49, 52, 75, 81, 85; Grzymała-Siedlecki A., *Sto jedenaście dni w letargu*, Kraków 1965 s. 26, 36, 185-6; Krymski F., *Płk M. R. G.*, w: *Komendanci, Księga pamiątkowa Artylerii*, s. 143; *Księga pamiątkowa Szkoły Podchorążych Artylerii*, s. I-II, XVII, 65; Kunert A. K., *Rzeczpospolita walcząca Wrzesień-grudzień 1939. Kalendarium*, Warszawa 1939, s. 96; Siejwa F., *Więźni III pola*, Lublin 1964 s. 52, 179; Wanat L., *Za murami Pawiaka*, Warszawa 1985 s. 152-76; *Wspomnienia więźniów Pawiaka 1939-1944*, Warszawa 1964 s. 81-2, 150, 332-7, 355; – CAW, Akta SPA, sygn. I 340.41/1-35, AP-KO 10151; APAKTor, t.os. R. Dalkowski, E. Schneider.

(Anna Zakrzewska)

Tormiński słownik biograficzny, pod red. H. Mielnickiego, Tormi 1998, s. 1, s. 105-106

P. N.: 972/1685 Pom.

Toruń

Groński Michał Dr.

✓. Party informacyjne

h. 6

Groński Michał
- płk.

Warszawa
KOP(?)

już przed wojną (vii-viii. 1938.) brał udział w organizacji konspiracyjnych struktur na wypadek wojny.
~~Wojenny~~ komendant Szkoły Podchorążych Artylerii w Tomarzu, potem (1936-37) wojewoda krakowski.

W czasie wojny w konspiracji. Arentowski
10. XI. 1942 r. w Warszawie, osadzony na Pawiaku.

17. I. 1943 wyzwolony w Hajdaneck.

Wiadomo że w I. 1940 r. kontaktował się z nim w II-wie przybyły z Pomorza chor. E. Schneider.
Współpracował z B. Studzińskim z KOP.

H. Gosiński, "Geneza...", str. 49, 52, 75, 81, 85

K. Hojt / v. 94 r.

Gnoimstka Michai pte.

Tomia
Gruusala

To: Dalkowstka D., k. 1/2

KP-015

ptk. Gwoździński Michał

Tomia 4
pocz. Pom.

Zob: rel. t. osob. M-460/1091

Schneider Edward
(KO)

Wz. X 199

2

"Grunwald"
Tomu 5

GNOIŃSKI clichej - ppęks

Urodz. 12. XI. 1886r. w Kryżanowicach
wój knieboŃskie.

Pracownik domowej orkiestry "Grunwald"
w Tomnie, pracownik KOP w "Kawsewarie".
17. I. 43r. - chłojce, majec 1944r. - obóz
Gross Rosee. Powrócił w 1945r. do Kawseawy.

Zob. stowik: Biogr. Tow. S. 3 s. 58
Fundacja Archiwum Souworskie FK
Tomu, 1997r.

W. Jan / 2002

Gnoimiski Michał

Jurmi-Grzeg
K 03

zob. Chrusanowski B., Gasiorowski A.,
Steyer K., Polska Podziemia na
Pomorsku..., Gdańsk 2005, s. 36,
104, 441

AL. XII/14

Firma Handlowo-Usługowa
„DIADA”
86-200 Chełmno-Grubno
Tel. (0-56) 686-28-48